

Arrest

nr. 238 612 van 15 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt oor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.C.H., verklaart over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken, ongehuwd te zijn en het katholieke geloof te belijden. U verklaart geboren te zijn op 27/9/1973 in de stad Buenaventura in het departement Valle Del Cauca waar u tot 9 mei 1996 woonde, school liep en actief was binnen de organisatie Afrodescendientes die zich bezighield met de emancipatie van Afro-Colombiaanse jongeren.

Uw vader was werkzaam in de haven en stierf in 1992/1993 in Buenaventura een natuurlijke dood, uw moeder R.H.O., inmiddels ook overleden, verhuisde nog voor de dood van uw vader naar Cali, de hoofdstad van het departement Valle Del Cauca. U heeft één zoon, Valencia Andrew, die op 17/10/2007 geboren werd in de Verenigde Staten en over de Amerikaanse nationaliteit beschikt. U heeft het hoederecht over uw zoon. Met zijn vader, die in de Verenigde Staten woont, heeft u geen contact meer. Uw zoon bevindt zich momenteel bij een van uw zussen in de stad Cali in Colombia. Uw 3 broers en 7 zussen zijn woonachtig in Colombia, Canada en Venezuela. U spreekt Spaans en Engels.

Als jonge studente werkte u in Buenaventura als vrijwilligster met jongeren van uw origine (Colombianen met Afrikaanse roots). Het doel indertijd was deze jongeren mondig te maken opdat ze niet ten prooi zouden vallen aan bewegingen zoals het FARC die voortdurend jongeren zochten om hen in te lijven. U deed dit werk een tweetal jaar maar omdat u hierom voortdurend bedreigd werd besloot u op 9 mei 1996 bij uw moeder in de stad Cali te gaan wonen. Een dag later, op 10 mei, moederdag, sloeg het noodlot toe. Een vertegenwoordiger van het FARC kwam naar jullie huis in Cali en vroeg naar u, hij richtte het wapen op uw hoofd en vuurde maar het schot ging niet af en u liep weg. Hij echter bleef schieten, u werd geraakt in uw been en uw maag, uw doofstomme broer J. in zijn been, uw moeder werd in de longen geraakt en kwam om het leven. De burens belden de politie, u en uw broer J. werden naar het ziekenhuis afgevoerd, uw moeder naar het mortuarium. Na een kort ziekenhuisverblijf vertrok u naar Bogota waar u een visum voor de Verenigde Staten trachtte te bemachtigen, hetgeen niet lukte. Vervolgens trok u naar Guatemala vanwaar u op illegale wijze de Verenigde Staten kon bereiken.

In de Verenigde Staten verbleef u van oktober 1996 tot april 2010. U verbleef er illegaal, uw zoon werd er in 2007 geboren en verkreeg de Amerikaanse nationaliteit (Ius soli).

In april 2010 ging u met uw zoon naar Toronto in Canada. Het jaar voordien hadden uw broer J.C. en uw zus A. daar immers het vluchtelingenstatuut verkregen. U diende in Canada een asielaanvraag in maar de procedure sleepte er lang aan, inmiddels baatte u er samen met uw zus A. een poetsbedrijf uit. Op 19 januari 2018 werd u samen met uw zoon vanuit Canada gedeporteerd naar uw thuisland, Colombia. U verklaart dat u twee maanden na uw deportatie naar Colombia in Canada werd erkend als vluchteling maar dat u moest wachten tot alles administratief in orde gebracht is opdat u en uw zoon vanuit Colombia naar Canada zouden kunnen terugkeren.

Van 19 januari 2018 tot 1 november 2018 woonde u samen met uw zoon bij uw zus in de stad Cali in Colombia. U zocht werk maar vond er geen, uw zus onderhield jullie.

Begin november 2018 vertrok u op reis naar Europa en u verbleef in Madrid, in Italië en in België. Vanaf februari 2019 tot en met 10 juli 2019 woonde u opnieuw bij uw zus en uw zoon in de stad Cali. Op 14 juli 2019 kwam u terug naar België. Uw zoon bleef opnieuw achter bij uw zus in de stad Cali. Op 1 augustus 2019 werd u betrapt op zwartwerk door de Belgische autoriteiten in Blankenberge naar aanleiding van een controle op prostitutie, u werd daarop overgebracht naar een gesloten centrum ten einde u van het Belgische grondgebied te laten verwijderen. Er werd u eveneens een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Tijdens uw vorig verblijf in België werd u immers, op 15 januari 2019 te Gent, ook al op heterdaad betrapt op zwartwerk, eveneens wegens het illegaal aanbieden van seksuele diensten.

Op 5 augustus 2019 diende u in het gesloten centrum te Holsbeek een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. U verklaart geen gevaar te lopen in Canada maar wel in Colombia. U vindt geen werk in Colombia en het is geen goede plek voor uw zoon. Indien u er niet in slaagt terug te keren naar Canada wilt u in België blijven en wilt u uw zoon naar hier laten komen.

Op 3 september 2019 liet het CGVS aan DVZ weten dat er geen beslissing in uw dossier kon genomen worden binnen de maximumtermijn voor vasthouding omdat bijkomend onderzoek vereist was. U werd vervolgens vrijgelaten uit het gesloten centrum.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw Canadees Refugee Protection Claimant Document d.d.19 april 2010, een kopie van een aan u geadresseerde brief van de Canadese autoriteiten d.d.23 april 2018 waarin u bevestigd wordt dat uw application for permanent residence within Canada on humanitarian and compassionate grounds in een eerste fase ontvankelijk werd verklaard maar dat een definitieve goedkeuring nog afhankelijk is van een aantal andere nog te vervullen voorwaarden, uw originele Colombiaanse paspoort afgeleverd in februari 2018, uw originele Colombiaanse identiteitskaart afgeleverd op 12 februari 2018, een bankkaart voor internationale geldtransacties, een paar kopieën van Colombiaanse identificatiebewijzen, een kopie

van een recente aangifte in Colombia van de geboorte van uw zoon in de VS in 2007, een kopie van een Canadees vonnis d.d. 2 augustus of 28 november 2016 waarin u het hoederecht over uw zoon toegekend wordt, een kopie van een Colombiaans psychologisch verslag d.d. 25 juli 2018 betreffende uw zoon, een kopie van een d.d. 8 augustus 2019 en d.d. 3 juli 2014 voor conform verklaard Colombiaans uittreksel uit de politiearchieven betreffende het overlijden van uw moeder in 1996, een kopie van de Canadese beslissing waarin aan uw broer en uw zus op 13 januari 2009 de vluchtelingenstatus in Canada werd toegekend, kopieën van de Canadese verblijfskaarten van uw broer J.C. en uw zus A., kopieën van uw administratieve documenten ten behoeve van de Canadese migratiediensten betreffende woonst, huur en betalingen in Canada tussen mei 2016 en januari 2018, een kopie van een attest d.d. 3 juli 2014 van Proceso de Comunidades Negras (PCN Buenaventura) dat bevestigt dat u en uw broer J.C. en uw zus A. behoren tot de zwarte etnische groep in Colombia en actief hebben deelgenomen aan de organisatorische dynamiek van hun organisatie en jullie indertijd Colombia verlieten uit vrees voor jullie leven, een kopie van een attest d.d. 3 juli 2014 van de gemeenschapsraad van de wijk 'El Firme' in Buenaventura waarin o.a. te lezen valt dat u als secretaresse voor deze gemeenschapsraad werkte en als militair doelwit werd verklaard en in Cali het slachtoffer werd van een aanval van huurmoordenaars waarbij u gewond raakte en uw moeder gedood werd, een kopie van een brief d.d. 3 juli 2014 van de stedelijke politie van de stad Cali met daaraan toegevoegd kopieën van uittreksels uit het politieregister /ziekenhuis betreffende uw verwondingen en behandeling n.a.v. het schietincident in 1996.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

In eerste instantie wordt verwezen naar uw verklaring als zou u in Canada het vluchtelingenstatuut verkregen hebben (CG, p.3-4, DVZ, vragenlijst vraag 3.5, Verklaring DVZ, vraag 22). Nadat u uw toestemming aan het CGVS gaf om informatie aan de Canadese autoriteiten op te vragen ontving het CGVS van de Canadese autoriteiten het antwoord dat uw verzoek om internationale bescherming in Canada d.d. 19 april 2010 afgewezen werd op 28 december 2012. U werd niet beschouwd als vluchteling en u werd uitgesloten van de provisies van de Vluchtelingenconventie wegens het begaan van een ernstig niet-politiek misdrijf buiten het land van toevlucht voor binnenkomst in datzelfde land van toevlucht. In 1998, 2001 en 2008 werd u immers veroordeeld voor misdrijven begaan in de Verenigde Staten en de Canadese autoriteiten gaven ten gevolge van het voorgaande het bevel u te deporteren uit Canada. Op 29 januari 2018 werd u vanuit Canada teruggestuurd naar Colombia.

U kunt deze informatie raadplegen in de blauwe farde van uw administratief dossier. Het CGVS kreeg evenwel geen toegang tot de gedetailleerde inhoud van uw asiëldossier in Canada en weet bijgevolg niet of u in Canada eventueel in aanmerking kwam voor het vluchtelingenstatuut alvorens u ervan uitgesloten werd. In ieder geval achtte Canada, een land genoegzaam gekend voor het respecteren van mensenrechten, het voor u en uw zoon veilig om terug te keren naar uw thuisland Colombia gezien de Canadese autoriteiten besloten u te deporteren naar Colombia.

Los daarvan blijkt op basis van de door u neergelegde bewijsstukken dat u in Canada – naast het indienen van een verzoek om internationale bescherming – ook een aanvraag tot permanent verblijf indiende op basis van humanitaire en barmhartige gronden hetwelk in een eerste fase ontvankelijk werd verklaard, indien men ervan uitgaat dat de kopie van de brief die u neerlegt overeenstemt met een origineel d.d. 23 april 2018 (groene farde, stuk 2). Evenwel kan aan een initieel 'ontvankelijk verklaarde eerste fase' geen definitief verblijfsrecht ontleend worden temeer u gezien de inhoud van deze brief klaarblijkelijk nog een aantal bijkomende voorwaarden diende te vervullen.

Een dergelijke aanvraag tot permanente residentie op basis van humanitaire gronden heeft bovendien geen enkel uitstaan met de nood aan internationale bescherming. In ieder geval kan, in weerwil van wat u beweert, met zekerheid gesteld worden dat **het vluchtelingenstatuut u niet toegekend werd in Canada**. Er kan dus geen overname aan Canada gevraagd worden, noch kan een eventuele vrees ten aanzien van Canada beoordeeld worden (in casu quod non).

Wat uw vrees ten overstaan van uw thuisland Colombia betreft dient aangestipt te worden dat de door u vermelde gebeurtenissen in 1996 die aan de basis lagen van uw vertrek uit Colombia en waarbij u en uw broer J. gewond werden en uw moeder gedood, op zich niet worden betwist hoewel de stukken die u voorlegt als bewijs louter kopieën betreffen. Uit de neergelegde stukken blijkt ook niet onomstotelijk dat FARC-leden kunnen aangeduid worden als de toenmalige actoren van vervolging. Wat er ook van zij, het CGVS komt tot de vaststelling dat u heden ten dage geen gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van actoren in uw land van nationaliteit kunt aannemelijk maken. Hoewel u verklaart dat u niet terug kunt naar Colombia na al die jaren omdat u gewond en uw moeder vermoord werd en een terugkeer voor u psychologisch heel zwaar zou zijn bent u niet bij machte aannemelijk te maken dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat dezelfde personen van weleer u nog steeds zouden zoeken en viseren (CGVS, p.8-9). U verklaart dat u bang bent dat 'ze' u gaan vermoorden maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat daar ook maar enige aanwijzing voor is. Wanneer u gevraagd werd of u na uw deportatie uit Canada in dat recente anderhalf jaar dat u in Cali woonde nog problemen heeft gehad, antwoordt u ontkennend en wanneer u gevraagd werd of u in dat laatste anderhalf jaar nog benaderd bent geweest door diezelfde personen van weleer of door mensen van het FARC antwoordt u eveneens ontkennend maar voegt u toe dat er in Colombia elke dag sociale leiders worden vermoord (CGVS, p.12). Het CGVS is zich bewust van het feit dat sociale leiders in Colombia het risico lopen geïnterviewd te worden doch in uw geval lijkt het toch wel zeer onwaarschijnlijk dat u meer dan 20 jaar na de feiten nog steeds zou geïnterviewd worden. U was bovendien geen sociale leider, u deed vrijwilligerswerk met jongeren. Bovendien deed u dit werk in Buenaventura terwijl u na uw deportatie uit Canada de ganse tijd in Cali bleef wonen, een miljoenenstad en de derde grootste stad van het land waardoor het niet te verwachten is dat daar nog iemand uit de jaren negentig naar u zou beginnen zoeken, laat staan dat er nog motieven zouden zijn of iemand de nood zou voelen om een persoon die zich in 1996 als vrijwilliger met jongeren bezighield te gaan viseren, laat staan dat ze zelfs nog maar geïnteresseerd in u zouden zijn of zelfs zouden kunnen te weten komen dat u zich in Cali bevindt. Ten overvloede kan nog vermeld worden dat de politieke situatie in Colombia sindsdien grondig is veranderd en het toenmalige FARC zich inmiddels ingeschakeld heeft in een vredesproces (zie ook infra) waardoor het al helemaal uitgesloten is dat een persoon zoals u omwille van de activiteiten die u in 1996 verrichtte heden ten dage nog in het vizier zou worden genomen. Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is doorgaans een aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. In uw geval kan, zoals hierboven uiteengezet, met redelijke waarschijnlijkheid gesteld worden dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Ook uw familie is nooit meer geconfronteerd met dergelijke problemen (CGVS, p.11). Niet onbelangrijk is ook de vaststelling dat u uw eigen vrees relativeert aangezien u verklaart dat u vooral voor uw zoon bescherming wilt, en, indien het enkel voor uzelf zou zijn, u uw plan wel zou kunnen trekken (CGVS, p.13-14). In dit verband moet uiteraard gewezen worden op het feit dat het CGVS niet bij machte is de nood aan bescherming voor uw zoon te beoordelen aangezien uw zoon zich niet in België bevindt, het CGVS is er enkel toe bevoegd uw beschermingsnood te beoordelen.

Ook de volgende vaststellingen wijzen erop dat u geen nood heeft aan internationale bescherming:

Van iemand die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land ontvlucht te zijn en die vreest bij terugkeer gedood te worden, kan redelijkerwijze verwacht worden dat die alles in het werk stelt om buiten zijn land van oorsprong effectieve bescherming te krijgen. Uit uw verklaringen blijkt dat u na uw vertrek uit Colombia jarenlang in de Verenigde Staten verbleef maar daar nooit een poging heeft ondernomen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, u diende pas 14 jaar na uw vertrek uit Colombia een eerste verzoek om internationale bescherming in toen u zich in Canada bevond. Ook na uw deportatie vanuit Canada naar Colombia bleek er geen urgente nood te zijn een verzoek om internationale bescherming in te dienen gezien u eind 2018 voor een drietal maanden in verschillende landen in Europa verbleef en vervolgens terugkeerde naar Colombia zonder ook maar ergens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ook toen u op 14 juli 2019 vanuit Colombia terugkeerde naar België diende u geen verzoek om internationale bescherming in.

U begon hier gewoon illegaal te werken. Het is enkel nadat u door de politie opgepakt werd teneinde u van het grondgebied te verwijderen dat u plots beslist om in België een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen. Bovendien verklaarde u, wanneer u door de politie gevraagd werd waarom u zich in België bevond, in eerste instantie dat u hier op vakantie was (zie administratief dossier). Het is pas 4 dagen nadat u opgepakt werd, en in het licht van een nakende repatriëring, dat u besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Nergens uit uw verklaringen komt naar voren dat u voordien ooit de intentie had om hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen hetgeen uiteraard afbreuk doet aan de ernst van de door u ingeroepen vrees. Bovendien moet er ook op gewezen worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u na uw deportatie vanuit Canada naar Colombia en tijdens uw daaropvolgend verblijf in Colombia geen pogingen ondernomen heeft om bescherming te zoeken bij de Colombiaanse autoriteiten (CGVS, p.14). Dit alles onderstreept de alreeds genomen conclusie dat daar ook geen reden toe was. Volledigheidshalve dient in dit verband vermeld te worden dat internationale bescherming pas kan ingeroepen worden wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval duidelijk niet zo is. Er dient dan ook besloten te worden dat u doorheen uw verklaringen geen enkel overtuigend element hebt aangehaald dat zou ondersteunen dat u bij terugkeer een vrees voor uw leven zou hebben.

In het licht van de voorgaande vaststellingen kan de status van vluchteling u dus niet worden toegekend.

*Wat betreft de door u ingeroepen **socio-economische motieven** (dat u er niet in slaagde om werk te vinden in Colombia nadat u gedeporteerd werd uit Canada, CGVS, p.12-13) dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt aan te tonen dat uw basisrechten hierom geschonden zouden worden. Een cumulatie van verschillende maatregelen en mensenrechtenschendingen kan vervolging of ernstige schade bewerkstelligen indien ze het leven van een persoon in zijn land van herkomst zo ondraaglijk maken dat de enige mogelijkheid voor zo een persoon is om een beroep te doen op internationale bescherming. Het is echter duidelijk dat daar in uw geval geen sprake van is, u kunt wel degelijk een beroep doen op een familiaal opvangnet in de stad Cali dat tevens in staat is om u en uw zoon in jullie basisbehoeften te voorzien. Blijkt uit uw relaas dat uw zus bereid was om u en uw zoon in huis te nemen en voor u te zorgen (CGVS, p.13). Uw zoon verblijft nog steeds bij uw zus. Verder heeft u in Colombia ook nog andere broers en zussen die u in geval van nood zouden kunnen bijstaan (Verklaring DVZ, vraag 17). Bovendien geeft u maar één voorbeeld van een poging die u ondernam om werk te zoeken en die mislukte, met name uw poging om werk te vinden in de luchthaven (CGVS, p.13). Dat u ogenschijnlijk zo weinig inspanningen leverde om de arbeidsmarkt te betreden na uw deportatie uit Canada, relateert in sterke mate de door u geschetste moeilijkheden. U geeft aan dat Colombiaanse vrouwen ouder dan 30 jaar geen werk kunnen vinden wegens te oud (CGVS, p.12-13) maar daarin kan het CGVS u niet bijtreden. Voor iemand met uw achtergrond die haar middelbare studies kon afmaken en naast het Spaans ook de Engelse taal machtig is, ruime werkervaring heeft en bovendien ook nog zegt graag te werken kan het niet onmogelijk zijn om deze zaken te verzilveren (CGVS, p.6, 13, Verklaring DVZ, vragen 11-12). Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228). Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Wat de door u naar voren geschoven socio-economische motieven betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist*

(EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92). U dient aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Colombia precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Colombia van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Colombia, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Colombia, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Er mag dus worden aangenomen dat u mits enige inspanningen in staat zou moeten zijn om te voorzien in het levensonderhoud van u en uw zoon. Temeer dat u, zoals eerder al aangehaald werd, ook een afdoend familiaal netwerk heeft dat in staat is u en uw zoon op te vangen.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet te lopen.

Volledigheidshalve moet hierbij nog worden vermeld dat uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde bewijsstukken (indien er vanuit gegaan wordt dat de door u neergelegde kopieën overeenstemmen met de originele die u niet neerlegt) blijkt dat **uw broer en zus het vluchtelingenstatuut** verkregen hebben in Canada (groene farde, stukken 11 en 12). In eerste instantie dient hierbij vermeld te worden dat het CGVS niet bij machte is de asioldossiers van uw broer en zus te raadplegen waardoor het niet mogelijk is om vast te stellen of de door hen ingeroepen asielmotieven identiek waren aan de uwe. Ook dient hierbij nog aangestipt te worden dat het al meer dan 10 jaar geleden is dat hen het vluchtelingenstatuut werd toegekend. De voorgaande vaststellingen in deze beslissing indachtig blijkt bovendien duidelijk dat er in uw geval, ook al worden de feiten van 1996 op zich niet betwist, geen indicaties voorhanden zijn dat u op dit moment nog zou gevisieerd worden omwille van deze feiten in 1996. En hoewel u en uw advocaat erop wijzen dat u getraumatiseerd bent door deze feiten uit het verleden legt u geen medische attesten neer waaruit zou blijken dat een terugkeer naar Colombia voor u medisch gezien onoverkomelijk is in het licht van de gebeurtenissen van weleer. Overigens heeft u, op 3 maanden na toen u in Europa rondreisde, na uw deportatie uit Canada van 19 januari 2018 tot 14 juli 2019 samen met uw zoon in de stad Cali in Colombia gewoond. Nergens uit uw verklaringen komt naar voren dat u zich in een preciaire, onmenselijke of ontorende situatie bevond.

De door u **neergelegde stukken** ter staving van uw verzoek zijn niet bij machte een ander licht op de genomen conclusie van het CGVS te werpen. Uw identiteit, de feiten uit 1996, uw verblijf in Canada e.d. worden niet betwist. Uit geen enkel document blijkt echter dat u heden ten dage een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt. Uit de kopieën van de 2 attesten d.d. 2014 (een van *Proceso de Comunidades Negras (PCN Buenaventura)* en een van de gemeenschapsraad van de wijk 'El Firme' in Buenaventura) kan ook enkel afgeleid worden dat u in 1996 mogelijkerwijze gevaar liep maar deze attesten kunnen in het licht van de vaststellingen in onderhavige beslissing geenszins een actuele vrees aantonen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de **veiligheidssituatie in Colombia** het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 30 december 2019 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster benadrukt dat niet betwist wordt dat zij in haar land van herkomst geviséerd werd, dat haar moeder en haar broer vermoord werden door de FARC en dat verzoekster met reden en met terechte vrees voor haar leven het land verlaten heeft. Ze stelt dat haar leven wel degelijk nog in gevaar is en zij een actuele vrees heeft. Ze wijst erop dat ze sinds 1996 nooit meer voor een lange periode in haar land verbleven heeft, en in de Verenigde Staten, Canada en Europa verbleef, juist omwille van vrees voor haar leven en het leven van haar zoon.

Wat betreft haar laattijdige indiening van haar verzoek om internationale bescherming verduidelijkt verzoekster dat ze zich buiten Colombia bevond en zich veilig achtte. Ze legt uit dat ze pas een verzoek om internationale bescherming indiende wanneer deportatie dreigde, "omdat zij op dat moment beseftte dat er een reële kans bestond dat zij terug zou worden gestuurd naar Colombia".

Verzoekster ontkent dat zij niet bewezen zou hebben "dat haar basisrechten zouden geschonden worden indien zij gedepoteerd zou worden". Ze wijst erop dat "de situatie in Colombia sinds 2016 opnieuw achteruit gegaan" is ("<https://www.reuters.com/article/us-colombia-violence/violence-in-some-areas-of-colombia-has-worsened-since-peace-deal-red-cross-says-idUSKCN1R926I>"; "<https://www.foxnews.com/world/colombia-protests-government-crackdown-latinamerica>").

Verzoekster voert een schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In hoofddorde vraagt verzoekster om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Voorop stelt de Raad met de commissaris-generaal vast dat – in tegenstelling tot wat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) voorhield (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; verklaring DVZ, punt 22) – zij het vluchtelingenstatuut niet werd toegekend in Canada en integendeel werd uitgesloten van de provisies van de Vluchtelingenconventie wegens het begaan van een ernstig niet-politiek misdrijf buiten het land van herkomst (zie de informatie verstrekt door de Canadese autoriteiten). Verzoekster diende in Canada op 19 april 2010 een verzoek om internationale bescherming in, dat werd afgewezen op 28 december 2012. In 1998, 2001 en 2008 werd verzoekster veroordeeld voor misdrijven begaan in de Verenigde Staten waardoor de Canadese autoriteiten het bevel gaven verzoekster te deporteren uit Canada. Op 29 januari 2018 werd verzoekster vanuit Canada gerepatriëerd naar Colombia (zie de informatie verstrekt door de Canadese autoriteiten).

2.3.2. Hoewel uit de informatie verstrekt door de Canadese autoriteiten niet kan blijken of verzoekster in Canada eventueel in aanmerking kwam voor het vluchtelingenstatuut alvorens ze ervan uitgesloten werd, kan worden vastgesteld dat Canada het voor verzoekster en haar zoon veilig achtte om terug te keren naar Colombia gezien de Canadese autoriteiten besloten verzoekster te deporteren naar Colombia.

2.3.3. Uit de door verzoekster neergelegde bewijsstukken blijkt verder dat verzoekster in Canada ook een aanvraag tot permanent verblijf indiende op basis van humanitaire en barmhartige gronden hetwelk in een eerste fase ontvankelijk werd verklaard (zie fotokopie van de brief van 23 april 2018). Een initieel 'ontvankelijk verklaarde eerste fase' houdt echter geen definitief verblijfsrecht in te meer verzoekster gezien de inhoud van deze brief klaarblijkelijk nog een aantal bijkomende voorwaarden diende te vervullen. Bovendien dient opgemerkt dat een dergelijke aanvraag tot permanente residentie op basis van humanitaire gronden geen enkel uitstaans heeft met de nood aan internationale bescherming. Hoe dan ook, uit voorgaande kan slechts blijken dat verzoekster leugenachtige verklaringen aflegde voor de Belgische asielinstanties. Het is immers niet aannemelijk dat verzoekster onbekend is met haar criminele veroordelingen in de VSA die aan de basis lagen van haar uitsluiting van internationale bescherming en de weigering van haar vraag om onbepert verblijf in Canada. Verzoekster schiet bovendien tekort in haar medewerkingsplicht door manifest onjuiste verklaringen af te leggen en de documenten uit de VSA en Canada achter te houden. Verzoekster laat deze vaststellingen in haar verzoekschrift ongemoeid.

2.3.4. Verzoekster benadrukt dat zij in haar land van herkomst geviseerd werd, dat haar moeder en haar broer vermoord werden door de FARC en dat verzoekster met reden en met terechte vrees voor haar leven het land verlaten heeft.

Ze stelt dat haar leven wel degelijk nog in gevaar is, dat zij een actuele vrees heeft en dat ze sinds 1996 nooit meer voor een lange periode in haar land verbleven heeft, en in de Verenigde Staten, Canada en Europa verbleef, juist omwille van vrees voor haar leven en het leven van haar zoon.

2.3.5. De door verzoekster voorgehouden gebeurtenissen in 1996, die aan de basis lagen van haar vertrek uit Colombia en waarbij verzoekster en haar broer J. gewond werden en verzoeksters moeder werd gedood, en die worden ondersteund door de door verzoekster neergelegde documenten, worden op zich niet betwist (notities van het persoonlijk onderhoud van 27 augustus 2019 (hierna: notities), p. 8-9). Evenwel kan uit de door verzoekster voorgelegde stukken niet blijken dat verzoekster en haar familie na veertien jaar nog steeds zouden worden gevisieerd te meer de situatie in Colombia intussen ook wijzigde.

2.3.6. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij op heden in geval van terugkeer naar Colombia problemen zou kennen omwille van deze gebeurtenissen, die 24 jaar geleden plaatsvonden. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging. De toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 veronderstelt eveneens een reëel risico op ernstige schade. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-asielzoeker en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging of schade. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Deze vrees moet gegronnd, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Uit verzoeksters verklaringen kan slechts worden afgeleid dat haar vrees omwille van de gebeurtenissen in 1996 niet actueel meer is. Hoewel verzoekster verklaarde dat ze niet terug kan naar Colombia na al die jaren omdat zijzelf verwond en haar moeder vermoord werd en een terugkeer voor verzoekster psychologisch heel zwaar zou zijn, toont verzoekster niet aan dat diezelfde personen nog deel uitmaken van een van de gewapende FARC-groepen en haar nog steeds zouden zoeken en viseren (notities, p. 8-9). Verzoekster schuift louter naar voor dat ze bang is dat 'ze' haar gaan vermoorden, maar kan dit niet concreet opvullen (notities, p. 8-9). Bovendien gaf verzoekster uitdrukkelijk aan dat ze in het anderhalf jaar dat ze in Cali woonde na haar deportatie uit Canada in januari 2019 geen problemen meer kende en dat ze niet meer benaderd is geweest door diezelfde personen of door mensen van het FARC (*"En dat laatste anderhalf jaar dat u in Cali woonde, dan problemen gehad?"*, *"Ik heb geen problemen gehad ik kon er niet werken ik ben bang om er te werken en daardoor kan ik niet werken vr mijn kind"*, *"Nog benaderd geweest door mensen van Farc, nog door diezelfde mensen benaderd geweest?"*, *"Neen, maar in Colombia worden elke dag sociale leiders vermoord"*, notities, p. 12). Ook de vaststelling dat verzoeksters familie, die in Colombia bleef na verzoeksters vertrek, nooit meer geconfronteerd werd met dergelijke problemen (notities, p. 11), is een indicatie dat verzoekster niet meer gevisieerd wordt. Waar verzoekster nog stelde dat er in Colombia elke dag sociale leiders vermoord worden, dient opgemerkt dat verzoekster geenszins een sociaal leidster was, maar beweerdelijk 26 jaar geleden gedurende twee jaar vrijwilligerswerk in Buenaventura deed voor jongeren (notities, p. 9). Dergelijke algemene verwijzingen maken geenszins verzoeksters vrees voor vervolging concreet aannemelijk, laat staan actueel te meer ze na haar deportatie uit Canada in Cali verbleef, een miljoenenstad en de derde grootste stad van het land. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de politieke situatie in Colombia sinds 1996 grondig is veranderd en het toenmalige FARC zich inmiddels ingeschakeld heeft in een vredesproces, waardoor niet kan worden ingezien dat verzoekster omwille van de vrijwilligersactiviteiten die ze in 1996 verrichtte op heden nog zou gevisieerd worden door de FARC (COI Focus *"Colombia. Veiligheidssituatie"* van 13 november 2019). Aangezien verzoekster 14 jaar in de VSA woonde en daarna nog 8 jaar in Canada dient te worden aangenomen dat verzoekster wel bekend is met de asielprocedure. Verzoekster diende dan ook te weten dat vage verklaringen en bouteweringen onvoldoende zijn om een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan te tonen. Waar verzoekster in haar verzoekschrift louter bevestigt dat haar vrees op heden nog steeds actueel is, doet dergelijke boutewering aldus geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

2.3.7. Bovendien relativeert verzoekster haar vermeende vrees voor vervolging zelf, nu ze stelde dat ze vooral voor haar zoon bescherming wil en, indien het enkel voor haarzelf zou zijn, zij haar plan wel zou kunnen trekken (*"(...) in mijn geval gaat het vooral ook over mijn zoon ik wil gewoon mijn zoon beschermen als het voor mijzelf zou zijn ik trek mijn plan wel maar ik wil mijn zoon beschermen"*, notities, p. 13-14). Volledigheidshalve dient opgemerkt dat in onderhavig geding geen uitspraak kan gedaan worden over de nood aan internationale bescherming voor verzoeksters zoon, gezien verzoeksters zoon geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en zich niet in België, maar in Cali, Colombia bevindt. Bovendien brengt verzoekster geen enkel nuttig element aan waaruit zou kunnen blijken dat verzoeksters zoon moeilijkheden heeft.

Integendeel, verzoekster laat hem achter in Colombia terwijl ze indien noodzakelijk voor zijn veiligheid, samen naar een buurland van Colombia konden.

2.3.8. Verder tast de vaststelling dat verzoekster buitensporig lang wachtte om internationale bescherming aan te vragen in België haar nood aan bescherming verder aan. Zo blijkt uit verzoeksters verklaringen dat ze na haar vertrek uit Colombia van 1996 tot 2010 in de Verenigde Staten verbleef, zonder ooit een poging te hebben ondernomen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen (notities, p. 5, p. 14), en dat ze pas 14 jaar na haar vertrek voor het eerst een verzoek om internationale bescherming indiende in Canada (notities, p. 5-6). Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij – na haar deportatie vanuit Canada naar Colombia – eind 2018 een drietal maanden in verschillende landen in Europa verbleef en vervolgens terugkeerde naar Colombia zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen (notities, p. 6) en dat ze ook wanneer ze op 14 juli 2019 vanuit Colombia terugkeerde naar België niet onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming indiende. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn of haar land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij bij aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoekster zo lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België en evenmin tijdens eerdere verblijven in het buitenland naliet een verzoek in te dienen, en bovendien vrijwillig terugkeerde naar Colombia (notities, p. 4), zijn immers indicaties dat zij internationale bescherming niet noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door haar geschetste vervolging. Dit klemmt te meer nu verzoekster pas nadat ze door de politie werd aangehouden, werd overgebracht naar een gesloten centrum en zou gerepatriëerd worden, besliste om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België (5 augustus 2019). Bovendien verklaarde verzoekster in eerste instantie, wanneer ze door de politie gevraagd werd waarom ze zich in België bevond, dat ze hier op vakantie was (*“Ik ben hier op bezoek en heb Antwerpen reeds bezocht en het strand. Ik was op vele plaatsen”*, zie politiedossier). Nergens uit haar verklaringen komt naar voren dat verzoekster voordien ooit de intentie had om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen wat de ernst van haar voorgehouden vrees voor vervolging verder ondermijnt.

2.3.9. In het verzoekschrift verduidelijkt verzoekster dat ze zich buiten Colombia bevond en zich veilig achtte. Ze legt uit dat ze pas een verzoek om internationale bescherming indiende wanneer deportatie dreigde, *“omdat zij op dat moment beseftte dat er een reële kans bestond dat zij terug zou worden gestuurd naar Colombia”*. Dergelijke *post factum* verklaringen kunnen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekster uitermate lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming te doen omwille van feiten die zich in 1996 hebben voorgedaan en hiermee de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging ondermijnt.

2.3.10. In zoverre al geloof zou worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas, dan wijst de Raad er nog op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij na haar deportatie vanuit Canada naar Colombia en tijdens haar daaropvolgend verblijf in Colombia geen pogingen ondernomen heeft om bescherming te zoeken bij de Colombiaanse autoriteiten (notities, p. 14). Verzoekster maakt haar nood aan internationale bescherming geenszins aannemelijk.

2.3.11. Volledigheidshalve blijkt uit verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde bewijsstukken dat haar broer en zus het vluchtelingenstatuut verkregen hebben in Canada in 2009. Waar verzoekster stelde dat haar broer en zus in Canada erkend werden als vluchteling omwille van haar problemen (notities, p. 4, p. 8), kan de Raad slechts vaststellen dat dit een blote bewering betreft die verzoekster met geen enkel objectief element aantoonst. Gezien de commissaris-generaal niet bij machte is om de Canadese asioldossiers van verzoeksters broer en zus te raadplegen is niet mogelijk om vast te stellen of de door hen ingeroepen asielmotieven identiek waren aan die van verzoekster. Hoe dan ook dient de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming individueel en op eigen merites te worden beoordeeld.

2.3.12. Hoewel verzoekster en haar advocaat erop wijzen dat ze getraumatiseerd is door deze feiten uit het verleden (notities, p. 15), kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster geen medisch attest neerlegt ter adstructie hiervan noch toelicht waarover ze 24 jaar na datum getraumatiseerd zou zijn.

2.3.13. Verzoekster maakt haar voorgehouden vrees voor vervolging omwille van de gebeurtenissen uit 1996 geenszins aannemelijk. Waar verzoekster in het verzoekschrift nog verwijst naar de algemene situatie in Colombia en algemene artikelen dienaangaande, kan dit niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe in gebreke.

2.3.14. De door verzoekster neergelegde stukken kunnen voorgaande conclusies niet wijzigen. Noch verzoeksters identiteit, noch de feiten uit 1996, noch haar verblijf in Canada worden betwist. Verzoekster legt echter geen enkel document neer waaruit blijkt dat zij op heden een actuele en gegronde vrees voor vervolging koestert, dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Colombia. Uit de fotokopieën van de 2 attesten van 2014 (een van Proceso de Comunidades Negras (PCN Buenaventura) en een van de gemeenschapsraad van de wijk 'El Firme' in Buenaventura) kan enkel afgeleid worden dat verzoekster in 1996 mogelijkwijze problemen had, maar deze attesten kunnen in het licht van de vaststellingen in onderhavige beslissing geenszins een actuele vrees aantonen. Bovendien hebben de feiten uit 1996 zich voorgedaan in Buenaventura, zoals ook blijkt uit deze documenten, en woonde verzoekster voorafgaand aan haar vertrek in Cali, alwaar zij zelf stelde geen problemen te hebben gekend.

2.3.15. Waar verzoekster aanhaalt dat ze in Colombia geen werk kon vinden, stelt de Raad vast dat dergelijk motief van economische aard geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.3.16. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.3.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Wat betreft de door verzoekster voorgehouden socio-economische motieven, met name dat verzoekster geen werk kan vinden in Colombia, blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij een beroep kan doen op een familiaal opvangnet in de stad Cali. Zo stelde verzoekster dat haar zus bereid was om verzoekster en haar zoon, die er momenteel nog steeds verblijft, in huis te nemen (notities, p. 13). Verder blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij in Colombia ook nog andere broers en zussen heeft die haar in geval van nood zouden kunnen bijstaan (Verklaring DVZ, punt 17). Bovendien haalde verzoekster slechts één voorbeeld aan van een poging die ze ondernam om werk te zoeken, haar poging om werk te vinden in de luchthaven (notities, p. 13). De vaststelling dat verzoekster amper inspanningen leverde om werk te zoeken in Colombia na haar deportatie uit Canada relateert de door haar voorgehouden moeilijkheden. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat ze haar middelbare studies heeft voltooid, dat ze naast het Spaans ook de Engelse taal machtig is en Frans aan het leren is. Ze verklaart over veel werkervaring te beschikken en graag te werken (notities, p. 6, p. 13; verklaring DVZ, punten 11 en 12). Verzoekster toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in geval van terugkeer naar Colombia terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus een onmenselijke of vernederende behandeling dient te vrezen.

2.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

2.4.4. Over het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt het Hof uitdrukkelijk: *“De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ 30 januari 2014 (GK), *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, C-285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, te weeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

2.4.5. De situatie in Colombia is grondig gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC-EP) die de 50jarige burgeroorlog beëindigde. De onderhandelingen voor het vredesproces met l'Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, hebben echter niet geleid tot een staakt-het-vuren (COI Focus: *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 (hierna: COI Focus 2018), p. 7 en 14). De FARC-EP startte na het ondertekenen van het vredesakkoord wel het proces voor demobilisatie, ontwapening en re-integratie.

2.4.6. Algemeen genomen verbeterde de veiligheidssituatie in Colombia sindsdien opmerkelijk. Niettemin kan gesteld worden dat het geweld in het land nog steeds problematisch is. De aard en de verspreiding ervan in Colombia wijzigde evenwel (COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”* van 13 november 2019) (hierna: COI 2019), punten 2 en 4).

2.4.7. Zo heeft de demobilisatie van FARC-EP geleid tot een ernstig vacuüm op het platteland dat een weerslag had op de aangroei van cocaplantages die recordaantallen bereiken in 2018. Het gevolg was een toename van geweld tussen gewapende groepen in pogingen om lucratieve regio's in te palmen die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, onder andere door het EPL, de ELN en AGC, maar ook door de georganiseerde misdaad (COI Focus 2018, p. 11, p. 13, p. 19-20 en COI Focus 2019, p. 7-10). Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden aldus nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Niettemin meer dan 20 dissidente groepen van de FARC-EP actief zijn in Colombia en de activiteiten van de paramilitaire groeperingen sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid blijven, bevestigt ook een onderzoeksjournalist in Colombia, dat de toegang tot 'land' de kern vormt van het conflict in Colombia (COI Focus 2018, p. 13-14 en COI Focus 2019 p. 7-10).

De Raad kan dan ook aannemen dat het streven naar controle over grondgebied, de illegale drugshandel en cocateelt, het geweld en de criminaliteit in Colombia ernstig opdrijft, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier toegevoegde COI (COI Focus 2018 en in de COI Focus 2019, p. 6-10) alsook uit de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia*” van september 2015).

Volgens het ICRC zijn er ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten aan de gang in het land, waarvan vier tussen de regering van Colombia en respectievelijk de ELN, de EPL, de AGC en de FARC-EP en een tussen de ELN en de EPL (COI Focus 2019, p. 7 en 60). Opnieuw wordt door de veelheid van bronnen in de COI vastgesteld dat het geweld en het conflict zich concentreren in een aantal geografische, hoofdzakelijk rurale, gebieden die in grote mate samengaan met de aanwezigheid van gewapende groepen en de twee grootste illegale economieën, namelijk de cocateelt en de mijnbouw (COI Focus 2019, p. 24). Deze conflicten en gevechten tussen gewapende groeperingen en de overheid en tussen gewapende groeperingen onderling, alsook door doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen (COI Focus 2019, p. 60), worden gesitueerd op het platteland in de grensstreek met Venezuela (Catatumbo in Norte de Santander en Arauca), de Pacific regio (Nariño, Cauca, Valle de Cauca en Chocó), Bajo Cauca in Antioquia en Zuidelijk Cordoba, alsook in de zuidelijke regio van het land (Putumayo, Caquetá, Meta en Guaviare) (COI Focus 2019, p. 23-39). Insight Crime meldt in januari 2019 dat vele van deze confrontaties op het platteland ook de burgerbevolking treffen en leiden tot ontheemding, afpersing en beperkte bewegingsvrijheid. De departementen Nariño, Chocó, Antioquia en Arauca worden hierbij zwaar getroffen (COI Focus 2019, p. 19-20, p. 24-39).

Tussen 1 januari 2019 en 23 september 2019 vinden er 2.852 veiligheidsincidenten plaats in Colombia met 372.662 slachtoffers, waarvan 362.592 burgers. Het hoge aantal burgerslachtoffers valt te verklaren doordat ook de personen wiens toegang tot diensten en hulp beperkt of belemmerd wordt door het gewapend conflict (319.521 personen) in rekening worden gebracht. Daarnaast zijn er de ontheemden (12.740 personen) en de slachtoffers van confinement (23.550 personen) “*suffers limitations to its free mobility for a period equal to or more than one week, with severe limitations in access to three or more goods, basic services or assistance such as: food, education, health, water and sanitation, livelihoods, or other basic services*” (UNOCHA Colombia, 04/2015 in COI Focus 2019, p. 17-18).

Het merendeel van de aangeduide gewelddadige incidenten in 2018 en 2019 zijn doelgerichte moorden, bedreigingen, aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur en aanvallen met geïmproviseerde explosieven. Daarnaast vonden ook gevechten plaats tussen overheidstroepen en gewapende groepen en tussen gewapende groepen onderling. Een vergelijking tussen 2018 en 2019 voor de periodes tussen 1 januari en 23 september toont een stijging in het aantal gewelddadige incidenten maar een sterke daling in het aantal slachtoffers (COI Focus 2019, p. 17). Voorts behoren gedemobiliseerde FARC-strijders, mensenrechtenactivisten, politici, journalisten, sociale leiders en leiders van Afro-Colombiaanse en inheemse gemeenschappen, vrouwenrechtenactivisten en LGBT-activisten tot de groepen met een verhoogd risico (COI Focus, p. 19-21). Verzoekster behoort geenszins tot deze risicoprofielen.

De situatie in de steden is ook van een andere orde. Volgens het ‘*International Institute for Strategic Studies*’ (IISS) zijn steden geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend en crimineel geweld aldus een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken (COI Focus 2019, p. 39-40).

Uit de voorliggende informatie blijkt duidelijk dat de impact van het geweld regionale verschillen kent, en de bevolking op het platteland harder treft dan de stedelingen. Bovendien dragen vooral de inheemse en agrarische bevolking en Afro-Colombianen de gevolgen van het geweld (COI Focus 2019, p. 20-22). Drie jaar na het vredesakkoord ligt het niveau van geweld lager dan ervoor, maar is de socio-economische situatie in veel rurale gebieden amper verbeterd.

Concluderend kan hieruit niet blijken dat het geweld in Colombia en de voornoemde departementen van die aard is om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

2.4.8. De Raad ontkent niet dat het departement Valle del Cauca – noch het eraan grenzende departement Cauca – ernstige problemen kent. Sinds 2017 kent het departement Cauca een stijging in politiek en etnisch geweld.

Volgens de toegevoegde COI (COI Focus 2019, punt 6.2.2.) opereren in het noorden van Cauca dat grenst aan Valle de Cauca, een veelheid aan gewapende groepen - waaronder dissidente FARC-strijders – en trachten de bevolking in afgelegen regio's van Cauca onder hun controle te krijgen met het oog op de drugssmokkel en illegale mijnbouw. Paramilitaire groepen zoals de AGC zijn in toenemende mate aan het moorden geslagen, net als de ELN en de EPL. Ook het leger maakt zich schuldig aan mensenrechtenschendingen. Ze plunderen dorpen en voeren buitengerechterlijke executies uit.

Het departement Valle del Cauca wordt in het zuiden door de Naya rivier gescheiden van het departement Cauca. De Naya rivier is een gewilde drugsroute met endemisch geweld. Volgens een VN-rapport uit 2017 is Valle del Cauca de regio die het zwaarst getroffen wordt door ontheemding omwille van de gevechten om de controle in de rurale regio van Buenaventura. De gemeenten Jamundí en Bolívar, en havenstad Buenaventura, hebben het meest lijden onder het gevecht om de controle van de drugsroutes op de rivier Naya. De database Monitor registreert 62 gewelddadige incidenten in Valle del Cauca tussen 1 januari en 23 september 2019 met 2.895 slachtoffers, waaronder 2.671 slachtoffers van ontheemding en 130 slachtoffers van confinement. Verder ondervonden 51 personen bedreigingen en vonden 26 mensen de dood bij doelgerichte moorden. Er vielen ook vier burgerdoden bij een bloedbad (masacre).

Zoals gesteld is Colombia nog steeds een land met ernstige problemen en in een deel van het platteland van Cauca en Valle del Cauca is de intensiteit van het geweld problematisch. Uit de toegevoegde documenten en de vele rapporten, rechtstreekse contacten, geschreven en audiovisuele bronnen waarop de COI Focus "*Colombia: Veiligheidssituatie*" van 13 november 2019 is gesteund (zie lijst p. 66-80) kan blijken dat, indien nodig, een intern vestigingsalternatief in de grote steden redelijk en gewettigd is.

2.4.9. Verzoekster verbleef hoe dan ook voorafgaand aan haar vertrek uit Colombia in Cali, de hoofdstad van het departement Valle de Cauca. Het is de tweede grootste stad van Colombia met 2,5 miljoen inwoners. Uit onderzoek van het Ministerie van Veiligheid van Cali en het UNODC wordt in de gemeentes in de nabijheid van de hoofdstad een grote kwantiteit van illegale gewassen aangetroffen. Zo ligt Cali op een internationale smokkelroute, nabij de haven van Buenaventura die instaat voor de meerderheid van de drugsexport, en zijn de twee departementen rond de stad goed voor 40 procent van de cocateelt in het land. De meeste moorden vinden plaats in de regio Aguablanca, een aantal verarmde en verwaarloosde districten in het oosten van de stad. Dit maakt de stad interessant voor verschillende illegale groepen. Onder meer het José María Becerra front van de ELN, de FARC-EP, de EPL of Los Pelusos en verschillende georganiseerde gewapende groepen zoals de AGC zijn aanwezig in de stad. Vanuit Cali opereren criminele structuren naar andere regio's van het land. Bovendien hebben zowel de stad Cali als het departement Valle del Cauca te kampen met een groot aantal IDP's, algemene onveiligheid, afpersing en smokkelpraktijken. Het aantal moorden is de laatste vijf jaar aan het dalen in Cali. Verder werd 60 % van de moorden in Cali in 2017 al toegeschreven aan groeperingen die actief zijn in drugshandel (COI Focus 2018, p. 29.) Hoewel Cali praktisch een dubbel percentage haalt vergeleken met het nationale gemiddelde (25), zijn deze cijfers de laagste van deze eeuw. Dit is volgens Insight Crime te wijten aan de aanwezigheid van huurmoordenaars op zoek naar werk en de proliferatie van criminele bendes die vechten over de controle van de lokale drugsmarkt. De strategische locatie van de stad wordt tevens aangehaald als oorzaak voor het hoge moordpercentage. Straatcriminaliteit blijft evenwel de meest voorkomende vorm van misdaad. Gewapende overvallen zijn in 2017 gestegen in heel Colombia, maar de stijging was het hoogst in Cali. Insight Crime merkt verder op dat het beperkte aantal politiemensen in de stad, voor een extra uitdaging vormt voor het stadsbestuur. Volgens America Nuestra hebben de autoriteiten de afgelopen jaren een aanzienlijke vermindering van geweld en criminaliteit gerealiseerd dankzij preventieprogramma's en stedelijke resocialisatieprogramma's (COI Focus 2019, punt 6.5.3.). Uit deze informatie kan niet worden afgeleid in Cali een gewapend conflict heerst, noch dat burgers uit de miljoenenstad Cali enkel door hun aanwezigheid aldaar een ernstige bedreiging vrezen als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Integendeel Cali is een stad waar mensen uit de regio zich hervestigen. Er zijn dan ook geen redenen waarom verzoekster niet kan terugkeren naar de stad waar ze woonde en familie heeft en waar ook haar minderjarige zoon op heden bij familie verblijft.

2.4.10. De Raad kan dan ook in hoofde van verzoekster geen vervolging in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vaststellen.

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK